

Nekem karantén, neki karám

(*Március 18.*) Persze hivatalosan még nincs kijárási tilalom. Abba meg is örülnék. Amíg a lovamhoz kijárhatok, addig megőrzöm a mentális egészségemet. Utána meg ki tudja. Férjem, az introvertált, nem nagyon érzi a különbséget, de érttem aggódik, nekem létszükséglet menni és találkozni. De már hatodik napja nem megyek sehova. Na jó, lovagolni voltam. Borzasztóan köhögök, és ugyan szerintem csak arcüreggyulladás, nem koronavírus, de ezt nem akarom lépten-nyomon bizonygatni.

Kedd óta nincs óvoda. Most egyszer kellene a határidős írásaimon dolgozni, online órákat tartani a három középiskolás és három egyetemi csoportomnak, és értelmesen lefoglalni egy ötévest, aki nem az a fajta kislány, hogy lerakom a sarokba, és ott marad.

Azt mondják, kilenc hónap múlva sok dolguk lesz a szülészneknek. Szerintem a válóperes ügyvédeknek is. Bár nálunk egyelőre béke van, és egymásra figyelés. Csak kettesben töltött idő nincs. Többen attól tartanak, még gyakoribb lesz a családon belüli erőszak, a heti egy-két áldozat helyett ki tudja, mennyi. Nem akarok ettől félni, de az összefogás a patkányokban is növeli az agressziót. Mindenesetre még nem kezdtem alkoholt fogyasztani.

Apukám kitalálta, hogy a postát átvasalják, hátha úgy el tudják pusztítani a papíron lévő vírusokat. A férjem a vásárolt kaját is három

nap karanténban tartja. Most még arra játszunk, hogy nem kapjuk el a betegséget. Pedig országos szinten már csúnyán lemaradtunk arról a vonatról.

(*Március 19.*) Csak én érzem magam kényelmetlenül attól, hogy 14 cég mellett ott a katonaság? Nem olvasok róla, hogy ez másban mit idéz, nekem nem kellemes. Céljuk a biztonság, nekem viszont fenyegető.

Ma megcsináltam életem első oktatóvideóját a Prezivel. Még gyakorolni kell. A digitális átállás különben szinte zökkenőmentes, a tánctanárok táncórát tartanak a Zoommal, az egyik kollégánóm már kedden Skype-osztályfőnöki órát tartott, hogy a gyerekeknek legyen közösségi élményük, a másik nekünk küldött oktatóvideót a G-suite használatáról. Azt hiszem, ha egy tanár egyszer tanítani akar, akkor a háztetőről is kiabálni fogja az anyagot, ha más lehetősége nincs.

Violával az óra leolvasását gyakoroljuk, és megyünk sétálni, amíg az idő és az operatív törzs engedi. Lehullott virágszirmokat szedtünk, szíromképet ragasztottunk egy papírra. És lámpából kijövő dzsindromedárt az alkonyi sivatagban.

Délután egy sánta ló fogadott, fogalmam sincs, mi baja lehet, nem forró, nem duzzadt a lába, és tegnap még nem volt semmi baja. Elkecserezttem, a lovaglás a mentális egészségem. Vasárnapig várok,

hátha csak rándulás, utána hívok állatorvost.

Lehet, hogy a jövő hónapban szüneteltetnem kell a vállalkozást. A taxisoknak nem kell katát fizetniük áprilistól, de nem tudom, miért csak nekik, miben mások ők, mint az összes többi kisadózó.

Darazsak vannak a kertben. Amikor már nem lehet kijárni az utcára, ez lenne a menekülőút.

(*Március 20.*) Nagy tanulság a régi nehéz időszakokból: a délutáni alvás letargiát okoz. Előtte jól voltam, csak jólesett a délutáni séta után lefeküdni. De úgy ébredtem, hogy elegendem van. Az egész helyzetből, ami érthetetlen, beláthatatlan és kilátástalan, a családomból, ahol én vagyok a hangulatfelelős, és legszívesebben kifutnék a világból. El tudom képzelni, hogyan törnék ki egy komolyabb karanténból, hogy fertőzzenek meg, lőjenek le, csak ennek legyen vége. Olvastam egy cikket arról, hogy egyre több ilyen járványra számíthatunk, mert tönkretettük az állatok élőhelyét, egyre közelebb kénytelenek élni hozzánk, nagyon sok vadállatot esznek meg azok, akik a farmon tenyésztett állatokat nem tudják megfizetni, és ezzel egyre több zoonózis kerül az emberi szervezetekbe. Ez volt az ebola, a madárinfluenza, a zika – és most ez az új koronavírus. Ez a mostani járvány olyan, mint egy főpróba, mert gyorsan terjedő, de nem magas halálozású kóron lehet megtanulni, hogyan kell majd cselekedni egy hasonló terjedésű, de az ebolához hasonlóan magas halálozási arányú járvány kialakulásakor.

Egy másik cikkben arról írtak, hogy egy-másfél év a járvány le-

csengése ezzel a csillapítással, amit a legtöbb ország csinál. Enyhébb és szigorúbb korlátozások között. Mert a fogékonyság megmarad azokban, akik nem kapták el a kórt.

Én elképzelttem egy apokalipszist. De nem így.

(*Március 21.*) Ma a fél napot a zsebkendőnyi kertemben töltöttem. Nagyjából egyenletesre vágtam körömollóval a fűvet. Na jó, nem, de összeszedtem a tavalyi avart, kitesékelttem több száz csigát, levágtam az elszáradt fűvet, és minden virágot személyesen köszöntöttem. Az ibolyát, a tulipánt, a csillagvirágot, a jácintot, a most kihajtott rózsát és tátikát. A fűszernövényeim: a mindent elborító citromfűvet, a most sarjadó rukkolát, a kakukkfűvet, az oregánót. A fákat és a bokrokat: a bodzát, a mézalmácskát, a fűgét, a málnát, ami hálából összeszurkálta a kezem.

Az előkertben a medvehagymát, a hortenziát, az elburjánzott csodacserjét, a vadon nőtt jácintokat.

Közben néha csöpögött az eső, azt sem bántam, jólesett. És éreztem, hogy simulnak ki az idegeim a fűben-földben turkáláskor. Szóval lavaglás vagy kertészkedés.

Férjem, az introvertált tapintatosan próbálja titkolni féktelen örömet. Az ilyen fejemet látva mondta mindig anya: „Na, eredj, lányom, a konyhába, nyalj el egy fél citromot!” Ő tényleg boldog. Nem kell korán kelnie, tömegközlekedni vagy autóban torlódni, idegenekhez közel kerülni. Ő magától is eltöltött már így hónapokat. Csinálja a munkáját, mellette vannak, akiket szeret, miért ne érezné magát remekül? Érttem aggódik még mindig, most már az arcüreggyulladásom is eldurvult,

meg tényleg nem tudom, meddig kell kitartanom. Azt veszem észre magamon, hogy az online térben vagyok egyre agresszívabb. Persze messze vagyok a bunkó trolltól, de eszemben sincs kedvesnek lenni. Mi a francnak legyen körülöttem kétezer ember? Elég húsz a jobb fajtából.

Fáradt vagyok. Mitől? Nem mozgok. Aludnék. Édességet ennék. Da capo al fine.

(*Március 22.*) Egyre feszültebb és idegesebb vagyok. Hideg lett, a kertbe nem lehet kimenni. Egész nap nem csinállok semmi értelmet.

Elborítanak a tennivalók. Ez lebéni. Három egyetemi csoporttal próbálok tartani a kapcsolatot Facebook-csoportban, a jövő héten már online órákat kell tartanom videókonferenciaként. Nem értek hozzá. Ha bármi probléma felmerül, ideges leszek, és olyan káromkodásokat gondolok magamban, amiket mindenképp muszáj fogaim kerítése mögött tartanom.

Minél több határidős munkával el szeretnék készülni még márciusban, hátha van, amit ki tudok számlázni, és a felszínen maradok még pár hónapig szünetelő vállalkozás mellett.

Közben az arcüreggyulladásom romlik: feszítő fejfájás, arcfájás, ugatok, mint egy falka kutya, rőfögök, mint egy vadkan, trombitálok, mint egy rezesbanda. Ez már antibiotikum után kiált tíz nap elteltével. Csak hogy talállok dokit?

A gyerekem a víz világnapjára készül kézműveskedéssel, ami azt jelenti, hogy segítenem kell. Utálok kézműveskedni. Kétfalkezes vagyok. Szerencsére bekapcsoljuk

Skype-on a nagymamát, másfél óra nyugi, közben kirohanok a lovardába.

A lovam nem lett jobban, állatorvost kell hívnom hozzá. Az autóban egyedül vagyok, káromkodom. Elszégyeltem magam, mint mikor egyszer földhöz vágtam egy poharat. Eltört. Nem lehetett visszacsinalni és összeragasztani. Ahogy a káromkodást sem lehetett visszacsívni, meg nem történtté tenni. De legalább letiltottam a kedvenc Facebook-trollomat. Még nem tettem ilyet, de most a lelki higiéné részének éreztem.

(*Március 23.*) Havazik. Szép. Eddig az utcában fehéren virágoztak a gyümölcsfák. Most minden fehéren virágozik a hópelyhektől. Észbe kapott a tél, és gyorsan bepótolja a hónapokon át elfelejtett havazást. Csak ne lenne ilyen hideg. Mennyit mondták, hogy a vírus utálja a meleget. Tessék, most van neki hideg.

A háziórvost nem lehet telefonon elérni. Nem szeretnék odamenni.

Viola reggel óta balettozik. Nem nézem, milyen feladatokat küldtek az óvónők. Hadd balettozzon! Rettenetes volna, ha iskolás lenne, és még azon is pörögnöm kéne, hogy megírja-e a leckéjét.

Lassan újra be kéne vásárolni. Online lehetetlen. Oda kell menni. Lehet, hogy most kellene elkapni a koronavírust, amíg még van lélegeztetőgép. De az arcüreggyulladásra ráfertőződni azért nem szeretnék.

A szorongásom és a klausztrófiám egy része politikai. Korlátlan felhatalmazás ennek a kormánynak? Mikor még a határok is zárva vannak. Nem kifelé, más, demokratikus országba befelé. És látom,

ahogy hazaárulózzák azokat, akik nem szavazták meg. Most ők lesznek a hibások minden halottért, akit elvisz a vírus. Egy tönkretett egészségügyi rendszerben.

Mintha nem volna kiút.

(*Március 24.*) Nem fogok ennyit foglalkozni a politikával. A koronavírusal sem. A számítógéppel sem. Összefolyik munka és magánélet, egy sor az egyetemisták csoportjába, egy másik Messengeren egy ismerősnek, egy cikk a készülő gyerekregényhez, egy másik csak úgy, mert valaki megosztotta. Már én se tudom, hogy a gép előtt ülve dolgozom vagy lébecolok.

Ma kijött az állatorvos, megnézte Léda sántaságát. Nincs forrósodás, feltelt ízület, nyomási fájdalom. Csak a sántítás. Tizenöt éves ló, középkorú, mint a gazdája, még bírja, még tud nagyokat futni, de bizony elhangzik olykor, hogy „az ő korában már”. Az ő korában már nem hajlik úgy a csüdízület. Megsértődöm. Mindenesetre kap gyógyszert injekcióban meg ötnapos kúrát szirupban, és két hét pihenőt. Nekem karantén, neki karám. Ha két hét múlva nem javul, diagnosztikai érzéstelenítés, röntgen, akkor valami krónikus. Remélem, meggyógyul. És remélem, vágtaunk még nagyokat át a mezőn a lemenő nap fényében – anélkül, hogy leesnék. Amióta megígértem a gyógytornásznak, hogy nem esem le, mert nagyon veszélyes a gerincemnek, azóta ez volt a második. Két hete. A vállam azóta fáj. Az én koromban nem lehet már büntetlenül lepotyogni a lóról.

Hazafelé halált és betegséget megvető bátorsággal bementem az Aldiba. Maszkom nincs, a csőszalat

húztam fel az orromra, mint egy bandita. De már a lovardában is így voltam, addigra kinyúlt, és folyton leesett. Egyszer használatos műanyag hajfestős kesztyűt húztam, hogy azzal fogjam meg az árukat, amiket más is – viszont azzal már nem nyúlhattam az arcomhoz. A hajam a szemembe meg az orromba lógott, csikizett, fújáltam el az arcom elől, de újra, vettem, amit tudtam, kibírtam, hogy ne érzek az arcomhoz (én volt az egyetlen a boltban, aki hangosan köhögött), kifizettem irdatlan sok pénzt (jaj, ez az ósaszonyi gyűjtögetés!), aztán rájöttem, hogy nem bírom el a nagy kék ikeás szatyrot, amibe pakoltam, az autóig húztam magam után, aztán szét kellett rámolnom annyira, hogy meg tudjam emelni, és betenni a kocsiba. Beülve levettem a kesztyűt, azonnali kézfertőtlenítés, a kaják két napig karanténban maradnak.

(*Március 25.*) Ma megvolt az első online órám. Persze ügyrendi kérdésekről volt szó, de olyan jó volt látni a gyerekeket. Valami együttléptőlék. Arról álmodom, hogy vége a járványnak, és kimegyünk. Személyesen akarunk találkozni, vadul látogatjuk a színházakat és a koncerteket. Eltunyultunk, felforradalmárok lettünk, és virtuálisan ölelgettük egymást. Most megkaptuk, csak ez maradt. És ha vége lesz, talán kirobbanunk ebből.

Délután az első online drámaórán megpróbáltam játszani velük, és azt hiszem, sikerült, bár nagyon érződött, mennyivel jobban összehangolódik a csoport, ha egy térben is vagyok. Pótszernek jó ez is. És Viola ezt legalább nem unta, végigülte mellettem, legközelebb ő

is be akar szállni (vágj olyan arcot, mint aki savanyút evett / rádöbben az ajtóban, hogy elvesztette a kulcsát / meglátja az ellenőrt a buszon, mikor nincs bérlete stb. Szegény gyerek különben egyre többet lóg a videócseten, és sírdogál a nagymama után. Ki tudja, meddig tart ez még? A napok már most összefolynak. És ahogy telik az idő, még jobban összefolynak majd, éveket tudunk majd eltölteni bezárva, és nem érzékeljük, úgy leszünk majd, mint Hans Castorp, aki csak három hétre tervezett, és hét évig maradt bezárva a hegyi karanténban. De a hó szépen szállingózik.

(*Március 26.*) Ma megvolt az első online terápiás ülés. Eleinte nagyon feszélyezett, de aztán feloldódtam. Ez a bezártság nemcsak egymással zárja össze az embereket, saját magukkal is.

Utána megvolt az első online órák az érettségizőkkel. Talán nekik a legnehezebb most. Igyekszem tartani bennük a lelket, videóprezentációkat készíteni, azt mondják, abból tudnak a legjobban tanulni. Persze nekem is tanulnom kell, most a Pilinszky *Apokrif*hez vettem fel egy anyagot, nem néztem közben a videó oldalát, mert egy másik lapon a szöveget olvastam, és fogalmam se volt róla, hogy csak tizenöt percet lehet a Prezivel felvenni, és huszonöt perc után vettem észre, hogy tényleg a levegőbe beszélek. Bosszankodtam, nevettem, aztán felvettem újra a második részt.

Kicsit melegebb az idő, elmentünk egy órára sétálni. Tavasz, virágzanak a fák, hangosan énekelnek a madarak. És éreztem, milyen gyenge vagyok, egy óra séta után

elfáradtam. A gyógytornát is megszám mindennap csinálni. Lovaglás nélkül pedig elsorvadok. Remélem, mire Léda meggyógyul, nem lesz kijárási tilalom.

Egyre több ijesztő hír érkezik. Az egyik diák anyukája ápolónő, azt mondja, a Dél-pesti és a László teli van, a lélegeztetőgépek gyakorlatilag elfogytak, mindegyik használatban van. Zsuzsa Bruria írta ki a Facebookra, amit egy mentőstől hallott: „a sebészet elesett”. Azt mondja, tényleg olyan az egész, mint egy háborúban.

Sajnos elolvastam egy cikket, ami arról szól, hogyan veszi át a hatalmat a test fölött a vírus. A történet végén a példában szereplő fiatal férfi meghal. Kár volt elolvasnom, azóta félek.

(*Március 27.*) Sokkal több dolgom van az oktatással, mint korábban. Elég jól improvizálok, nem kellett sokat készülnöm, amíg hagyományos módon bementem egy terembe egy osztályhoz. Most feladatlapokat gyártok, és főleg videókat, mert azt igénylik leginkább, na, az a legmacerásabb: szöveges megjegyzések és szövegelés egyszerre. Szeretek hajnalban kelni, akkor egyedül lehetek, és békésen dolgozhatok, bár a videót nem tudom megcsinálni, mert felébresztem vele a családomat. Azt inkább a kertben délután. Ha jó az idő. És nem hangosak a szomszéd gyerekek.

Észrevettem, hogy egyfolytában az arcomhoz nyúlok. Elsőpröm a hajam. Megdörzsölöm a szemem. Viszket az orrom. Lenyalom az ujjamat. Tényleg jobb, ha ki se mozdulok. Ahogy ezt leírtam, megláttam, hogy holnaptól kijárási korlátozás lép életbe. Vajon meglátogathatom

a lovamat? Állat ellátása plusz szabadidős tevékenység.

Ma még gyorsan kirohantam hozzá. Már nem sántít, de azért még nem akarom terhelni egy hétig. A vállamat se merem, két héttel ezelőtt leestem, azóta fáj. De még így is jó volt kint lenni, ülni a napfényben a legelésző ló mellett. Aztán elmentem, jártam egyet gyalogosan a környéken. Kábé feleannyit, mint egy tömegközlekedős napon a-ból b-be sétálni szoktam, és úgy elfáradtam, hogy azóta nem volt erőm a gyógytornámhoz sem.

Igyekszem kerülni a vírusról szóló híreket. Nem akarok pánikba esni.

(*Március 28.*) Iszonyú feszült vagyok ma. Szét tudnék robbanni, ha volna hozzá fizikai erőm. Gyönyörű az idő. Ki akarok menni. Az oszteopata dokimat felhívtam tegnap, javasolt pár gyakorlatot a vállamra, kicsit jobb lett. De nem merek még lóra ülni, pedig ilyenkor csak az ment meg.

Tornáztam, nem jobb. Meleg, izomlazító fűdőt vettem, nem jobb. Ettem, nem jobb. Aludtam, nem jobb. Még nem ordítottam a gyerekekre. Még nem küldtem el a francba a férjemet. Harapom a számat. Mi lesz, ha ez így marad? Legszívesebben elbújnék egy paplan alá kettesben egy tábla csokival. Amióta nem járok dolgozni, egyfolytában édességet ennék amúgy is.

Elmentem sétálni egy-két órára. Valamivel jobb. Vagy talán a tudat, hogy mindjárt vége a napnak, és talán a következő jobb lesz. Mitől lenne jobb? Elmennek a napok, a hetek, tavasz van, és nyár jön, és még mindig itthon fogunk rohadni.

Nem tudom elkerülni a híreket. Már most nehéz be- és összezárva.

(*Március 29.*) Az óraátállításnak köszönhetően mindennel elcsúsztunk, a reggeliből ebéd lett, az ebédből vacsora. Nehéz tartani a napirendet, pedig a kislánynak szüksége volna rá. Viszont legalább voltunk sétálni. A lépésszámlálóm szerint az átlag napi 8500 lépés helyett 3500 körülit teszek csak meg. Plusz eszem. Szóval rám fért. Illetve ránk. A gyerek se tud éjjel aludni, ha nappal nem mozgott. És tohonya szülők mellett mitől mozogna?

Elsétáltunk a töltésig, aztán egy körrel egy másik úton vissza. Virágzanak a tulipánfák. A gyümölcsfák, az aranyesők. Előző életemben méhecske voltam. Vagy poszméh. De az biztos, hogy minden virágba muszáj beledugnom az orrom. A tavaszi séták végén mindig sárga lesz a virágportól.

Próbálok verset írni, de rosszak! Csupa rossz. Ez megijeszt. Ahogy az is, hogy nem haladok a határidős munkáimmal. Az *ember tragédiájából* írok librettót Gyöngyösi Leventének, nagyon sok és nagyon nehéz, és nagyon vissza kell fizetnem az előleget, ha nincs kész időre. Plusz elvállaltam egy ifjúsági történelmi-regény-sorozat egyik részét, pont az 56-os forradalomról szólót, kicsit bánom, rohadt nehéz, és egyáltalán nem vicces. Iszonyú lassan haladok.

(*Március 30.*) Ma reggel a drága régi gyógytornászom levele várt, gyakorlatsort küldött a fájós vállamra.

Plusz egy osztályfőnök kollégámé, aki azt írta, panaszkodnak a diákok a sok feladatra. Adok én feleennyit vagy semennyit, mert

nekem is túl sok kiadni a kérdés-sorokat, és elolvasni a válaszokat – mennyivel egyszerűbb ez szóban! De ha csak videókat csinálók nekik, passzívan hallgatják, abból nagyjából semmi nem fog megmaradni. Sajnos ez egyre kevésbé érdekel. A tévétanítás idején bőven elég volt. A tanításban az együttlét a jó. Azt hiszem, az egyetlen jó.

Nemrég hallottam több kormányparti ismerőstől is sértetten, hogy lám, most mennyire jók a rendeletek, amiket OV hoz, értünk is, ellenzékiekért, akik pedig annyi mocsokságot mondtunk rá. És lehetnének hálásabbak. Én meg tanár vagyok. Voltak és vannak nagyon kedves diákjaim, de voltak és vannak olyanok, akiktől durva, sőt megalázó beszélgetéseket kaptam. Ennek ellenére őket ugyanúgy tanítottam, ugyanúgy készítettem fel az érettségire, mint a többieket, mert ez a dolgom. És nem várok érte hálát, vagy ha várnék, azonnal megkapnám, hogy fogjam be, ez a hivatásom. Úgy látszik, miniszterelnöknek lenni viszont nem hivatás.

Ma életemben először videóról tornáztam. Rémesen éreztem magam. Eszembe jutott, régen megnyit röhögtem a vén nyanyákon, akik nem tudják követni a koreográfiát. Most én lettem a vén nyanya, aki látványosan egész más csinál, mint ami a képernyőn van. Bár ezt legalább senki nem látta. Pedig ebben voltam jó, hogy mindent elsőre le tudok követni. Azt hittem, a táncot nem lehet elfelejteni. Hát egy frászt nem lehet! De már maga a mozgás jót tett. A lányomnak is, aki legalább el tudott aludni délután.

Elkezdtem az Atwood *Testamentumokat* (megjötték a könyvek a webáruházból), úgyhogy semmit nem dolgoztam egész nap. Olvastam.

(*Március 31.*) Most már börtönre lehet ítélni bárkit rémhírterjesztésért. Kormányparti ismerőseim elnézően mosolyognak: ugyan már, senki nem fog ilyet tenni. Valamiért akkor sem lennék nyugodt, ha elvben visszaállítanák a halálbüntetést vagy a rabszolgaságot, és ugyanilyen kedvesen biztosítanak arról, hogy senki nem fog élni a lehetőséggel.

Éjjel kettőig olvastam a *Testamentumokat*. Ötkor felébredtem. Folytattam. Végigolvastam. Olyan jó volt, hogy végre van olyan könyvem, ami mellett semmi más nem érdekel. És olyan rossz volt, hogy már vége is. Alig aludtam. Kemény nap előtt állok...

Kemény is volt. A férjem nyolc órát dolgozik, ebből hármát-négyet lefekvés után, a többit napközben. Míting míting hátán. Próbálok a gyerekekkel több időt tölteni, és közben dolgozni. Kitalálni egy-két verssort, amíg elszaladhatok pisilni. Ez így nem megy. Én is dolgozom. Tananyagokat kéne gyártanom, és írni-írni-írni. Az a hajnali két óra van rá, ha időben felébredek. De az írás nem hoz annyi pénzt a családnak. És nekem nem a nyolc órát kell le-töltenem. Nincs saját szoba és saját idő. Nem tudom, meddig bírok jó pofát vágni hozzá.

(*Április 1.*) Nem, nem tréfa. Nem, nem szimuláció. És nem, nem háború. Itthon maradni. Vagy nem maradni itthon. Nem lőnek, nem kell az óvóhelyre menekülni – itt a kertvárosban nincs is, pince sincs a ház alatt. Régen a Szövetség utcában

volt, zöld betűkkel írva megmaradt a felirat is: óvóhely, a házban lakó dobos srác ott alakított ki magának hangszigetelt gyakorlót, persze attól még hallottam őt a harmadikon – cserébe ő meg engem zongorázni a földszinten. Nincs vész, nincs lövöldözés. Nézem az ötvenhatos forradalom képeit, sose értettem, miért van egy-egy csúnya szocreál épület a régi bérházak között, hát nemegyszer azokat lőtték szét. Most minden tiszta, a levegő is, és szép, bár reggel deres volt a kert, és csak remélem, hogy nem fagytak el amott a kicsiny tulipánok. Megpróbálok jó képet vágni a dologhoz.

Órárt tartok online, ha ebéd vagy pisilés közben eszembe jut egy-egy félmondat, megpróbálok megjegyezni, és alkalmas időben leírni. De ez így nem munka.

Elolvastam egy interjút kedvenc bencés szerzetes barátommal, és elolvastam a monostor oldalán közzétett tanácsait is. A legbölcsebb az volt, hogy nem lehet úgy élni, hogy várunk: ez majd elmúlik, visszatér minden a rendes kerékvágásba, és újra lesz életünk. Nem, most ez az életünk. Most ez az életem.

(*Április 2.*) Ma végre elég meleg volt ahhoz, hogy a kertben tudtam fölvenni a videós anyagaimat, bár még sapkában és sálban. Ma volt egy kis séta – a cukrászdáig, arra elég volt, hogy a gyerekem aludjon délután. Bár rajtam aludt el, mint babakorában, és fél órába telt, hogy kijussak alóla anélkül, hogy felébredne, de nagy kincs, amíg alszik, és csönd van.

Introvertált férjem egész múlt héten ragyogott a boldogságtól, hogy nem kell munkahelyre járnia, idegenek közt utaznia – de ahogy

számítottam rá, erre a hétre besokallt attól, hogy össze van zárva a szeretteivel. Régebben elmentünk egy-egy hétvégére apámékhoz vagy a barátnőmhöz, de most nem lehet. A bakonybéli kis ház még nem lakható. Legalább a séta idején egyedül maradhat. Más kérdés, hogy én mikor lehetek egyedül, és mikor dolgozhatok. Nem érdekel, holnap kimegyek a lovamhoz, és mindenki azt csinál, amit akar.

(*Április 3.*) Már délben kimentem a lovamhoz. Sántít. Rossz érzésem van. Ez nem egy sima rándulás. Három nap után elmúlt, most visszatért. Újra ki kell hívnom az állatorvost, érzéstelenítéses diagnosztika, röntgen. Számla. És remélhetőleg valami kezelhető betegség. Pedig már annyira készültem egy hosszú terepre!

Háromra átmentem Isaszegre arra a tanyára, ahová költöztetni szeretném Lédát, ott tartja a lovat az a gyerekkori barátnőm, akivel akkor lovagoltunk együtt, mikor én tízéves voltam, ő tizennégy.

Jött az edzője, én ültem fel a fiatal lovára, vele küzdöttem, nagyon máshogy működik, mint az én lovam. Az edző szuper kedves és nyugodt volt, másfél órát foglalkozott velem. Most nincs testrészem, ami ne fájna, de végre lehiggadtam, végre csak magammal és a jelen pillanattal kellett foglalkoznom. A lovon se múlt, se jövő, se agyalás.

A hely elég nagy, ménesi tartásban lehetne Léda, együtt a többi lóval. Már várom, hogy mehessünk. Pedig Isaszeg messzebb van, úgyhogy drágább lesz oda kiatúzni. Ha nem zárják le a várost. A legfrissebb fülesem szerint 1000 fertőzőtnél körülzárják Budapestet, se ki, se be.

(*Április 4.*) A hétvége nehezebb. Jobban bezárva érzem magam. Mennék. Bárhova. Zöldbe. Az idő is jó. Túl jó. Ebédet főzök, most az iskolai feladatokkal nem foglalkozom, az írás nem megy, teljesen elakadtam.

Délután kimentem a lovardába, közben a Klubrádióban ment a *Kinovevsz a végén*, a közéleti kabaré karanténverziója, amelyben Arató András felhívta egyenként, akikkel kommentáltatni akarta a híreket. Én voltam az egyik, már kinn voltam a lovardában, amikor beszélünk. Aztán kihoztam Lédát, megnéztem, igen, sántít, felhívtam az állatorvost, aztán amíg Léda legelt, a neten olvastam a sántasága okairól és a kezelési lehetőségeiről. És tanácstalan vagyok. Még jó, hogy nem vettem lovas védőfelszerelést, mert most amit arra szántam volna, elkölthetem a kezelésre. Valamit találnom kell, ami megtart épségben. Kicsit félek a fertőzéstől, tavaly borzalmas volt a sima, mezei influenza is, nem szeretném ezt a fajtát kipróbálni. De jobban félek az elszigeteltségtől, az elszegényedéstől (nem a sajátomtól, mások nagyobb veszélyben vannak), elrémit, hogy kétszer annyian hívják a segédvonalakat családon belüli erőszak miatt.

Sajnálom a lányomat, hogy nem találkozhat a nagymamájával. Tegnap videócsatéltek, utána átjött hozzánk felháborodva: „A koronavírus a hibás! A koronavírus tehet róla, hogy nem ölelhetem meg a nagymamát rendesen, úgy, hogy érezzem is, nem csak eljátszva!” És nem lehet együtt a barátnőivel, itt unatkozik az egyre irritáltabb szüleivel.

(*Április 5.*) Reggel óta videós tananyagot gyártok. Technikailag egyszerű a Prezi programja, mégis nagyon sok munka van vele. Tizenöt percre kell beleférnie, tizenöt kép lehet hozzá, száz karakterrel. Összeszedem, mit akarok mondani, mi annyira fontos vagy nehezen megjegyezhető, hogy írásban is jobb, ha rögzítem. Aztán beszélek, vágni nem lehet, ha durván rontok, kezdek elölről. És az osztály előtt sosem izgulok, a kamera előtt pedig azonnal. Valami értelmeset kell mondanom, amibe nem akadok bele, amit vállalok egy év múlva is, amiből azért rám ismernek a gyerekek. Sokkal több munka, mint bemenni egy osztályba, és kérdezni, beszélgetni, együtt olvasni. Így nincs benne semmi jó. Elment vele a fél napom. Aztán ellenőrizgethetem a házi feladatokat, mert azt kell adni, beírni a Kréta-rendszerbe. Azt hiszem, most nagyon könnyen váltanék szakmát szívem szerint. De örülhetek, hogy még ez van, és én nem vesztettem el az állásomat, mint annyian.

Ha én lennék a miniszterelnök... de nem lennék. Meg ha lennék is, évtizedekbe kerülne ezt a mentális rongálást helyrehozni, azt nem érném meg. Az nem érné meg. Mindenesetre megcsináltatnám a teljes lakosság tesztelését három nap alatt, ahogy egy cikkben ígérik. És nem beszélnék mellé. Mert azt nem szeretek. Ezért nem vagyok alkalmas politikusnak.

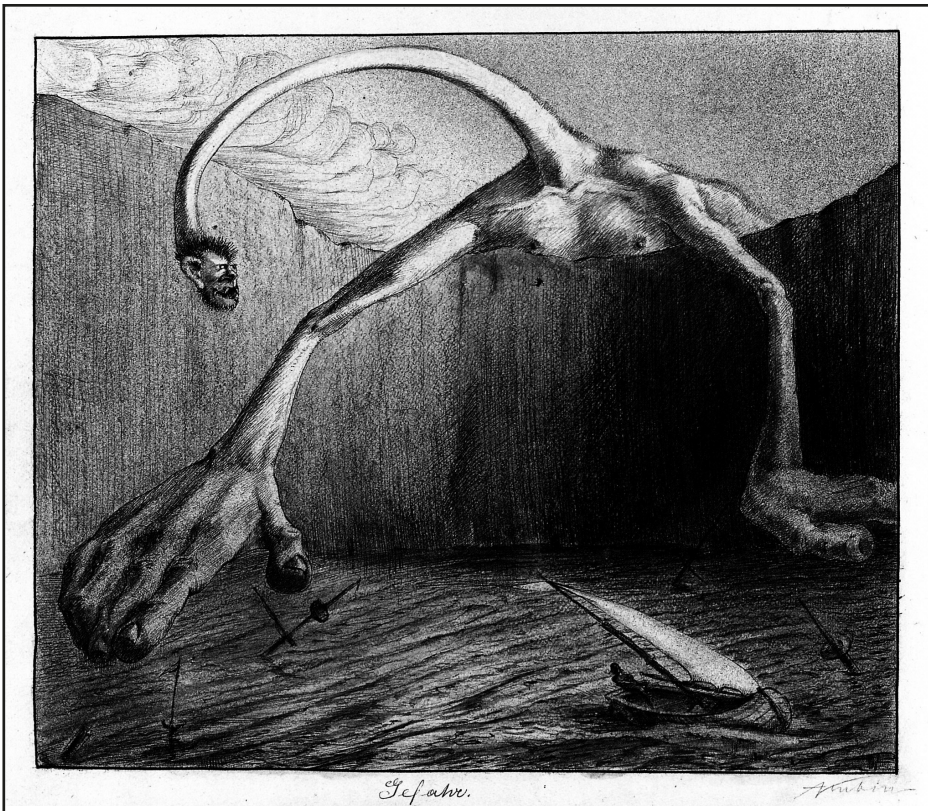
(*Április 6.*) A tisztánlátás kedvéért – ablakot mosok reggel óta. Előző életemben grófnő lehettem, annyira mélyen meg vagyok sértve minden alkalommal, amikor házimunkát kell végeznem. Persze a vállamat is

túlerőltettem, ami még mindig fáj az esés óta. Főztem, aztán mesét olvastam Violának. A férjem közben mítingről mítingre szédeleg. Ebben a hónapban már csak a tanári fizetést kapom a félállás után.

Most sziesztázunk, aztán folytatom a takarítást. Utálok. Amíg Viola alszik, írok valamit.

Egy művelődési ház kért tőlem versvideót. Elküldtem *A diktátort*. Nem vállalták. Végül is érthető. Máshová is kértek, ugyanazt küld-

tem, ma az a válasz jött, hogy nem tudják kitenni az oldalukra, a FB cenzúrázta. Most kivettem a saját oldalamra is, lássuk a medvét! Sokan megosztották, valahol egy hozzászóló azt írta: „egy jó költő harmatgyenge programverse”. Ez volt a visszautasítás, nem az előző kető. Mert ennek nem politikai oka volt. De nem tudom, igaza volt-e. Elég egy ismeretlen olvasó véleménye, hogy kételkedni kezdjek a saját versemben? Úgy látszik.

Alfred Kubin: Veszély